

Pája se ve spánku zavrtěla. Tak jako pokaždé byl vzduch v Měsíčním lese, který ji právě zašimral v nose, čerstvý a plný dobrodružství.

Pak otevřela oči a přímo před sebou spatřila zlatý vodopád. *Zajímavé!* pomyslela si.

Seděla na čemsi hrbolatém a nepohodlném. Pohlédla dolů a viděla, že sedí mezi kořeny obrovského stromu.

Nacházela se přímo pod Stromem snů, který kvetl víc než kdy jindy!

Klap, klap.

Povědomý zvuk přicházel z opačné strany třpytivého vodopádu snového pylu a na Pájíně tváří se objevil úsměv. Tohle nemohl být nikdo jiný než její strážce.

„Jsi to ty, Perko?“ zavolala a v odpověď se ozvalo další, hlasitější *klap, klap*. „Počkej, už jdu!“

Pája se zasmála a prošla na druhou stranu skrz vodopád, který tvořil kouzelný pyl, prýšticí z květů Stromů snů.

Když malý zajdalen Páju uviděl, nejdřív spokojeně zapanáčkoval a pak jí skočil do náruče. Okamžitě se ale zase trochu odtáhl, naklonil hlavu na stranu a zaškubal čumáčkem, jako kdyby se ptal, co se děje. Pája pohlédla do jeho krásných hnědých očí a cítila, jak její starosti mizí.

Objala Perku a pak se ohlédla na Strom snů. Cítila, že je doma, a byla šťastná. I strom byl očividně šťastný! Jeho koruna byla posetá květy a z každého květu doslova prýštil třpytivý pyl, který